

da pšenica sezorí. Mož vzame klasje, omlati, namelje moke ter napeče hlebov, a medvedu ostane prazna slama. „Čakaj, mož!“ zagrozí se medved, „srdít sem ná-te. Ne hodi mi užé po drva v les, ako hočeš sam sebi dobro.“ Lesa se zdaj mož jako zbojí, požge saní, kádi in klopí, a naposled je vendar treba zopet — iti v les.

Polagama in boječ ide. Sam ne vé, kedaj ga sreča lisica: „mož! zakaj ves tih lezeš?“ povpraša. „Medveda se bojim, gnéva se na-me ter me obeta raztrgati.“ „Jaz te izbavím te béde.“ Mož se lisici priklóni, rekoč: „pomôzi mi, deset kur bode tvojih.“ „Nič se ne boj medveda; ti sekaj drva a jaz začnem lajati, in kadar medved povpraša, kaj je to, reci: lovci lové volkove in medvede.“ Mož jame sekati, kar se prikaže medved: „starec, kaj je to vpitje?“ Mož odgovori: „lovci lové volkove in medvede.“ „Oh, mož! ne pripoveduj zá-me; skrijem se ti pod voz.“ Skôraj potem zakričí lisica iz-za germa: „mož! níjso lí tukaj volcéj in medvedje?“ „Ne!“ odgovorí mož. „Kaj lí pod vozom, kaj leži tam?“ „Klada“, reče mož. „Da je klada, ležala bi na vozu povezana.“ Medved šepne možu: „brzo me položí na voz ter povézi!“ Mož položí medveda na voz in ga poveže ter mu zasadí v glavo sekíro. Lisica priletí in reče: „kde imava medveda?“ „Ná ga“, odgovorí kmet. „A možiček! zdaj bode mene pogostiti.“ „Prav govoriš, lisica! Pojdiva k nam, da ti pripravim gostíj“. Mož gre domov, a lisica pred njim. Kadar se mož približa dômu, zazvižga psom in je spustí v lisico. Ona steče v les ter hajdi v lisičino. Tam se povprašuje: „oh, moji očesci! kaj sta delali, kadar sem se izbavljála psov?“ „Gledali svi, da bi se ti ne spoteknilo.“ „In vedve ušesci?“ „Poslušali svi, če so psi še daleč.“ „A vi nožíce?“ „Bežale smo, da bi te psi ne ujeli.“ „Repek, a kaj si ti delal?“ „Môtal sem se ti mej nogami, da bi se ti bilo zmélo in bi padla ter psom prišla v zobe.“ „Ti potepín ti, tako lí delaš?“ Lisica vrže rep iz lisičine ter zavpije: „náte psi, požrite ga!“ Psi popadejo lisico za rep, privlekó jo iz lisičine ter jo raztrgajo na drobne kosce. Tako se često godí, da se zaradi repa tudi glava izgubi.

G ó s.

Góska góskam je dejála:
„Dolgovráta sem in zala“.

„Gós-dekléta, góske-žéne!
Kdo beléjša je od mene?“

„Jaz, najlepša gós-devíca,
Hočem biti vam kraljica“.

Zdaj je vrát napréj stegnúla,
Ter ga v lók potém zavíla.

Góske druge jej rekó:
„Ne prevíjaj se z glavó!“

„Góska si, če vrát ulómiš,
Al' če kdo vé kám ga vstrômiš!“ *)

„Kaj bi tisto? — Nož te čaka,
Ki zakólje gos, gosáka!“

Góska je ostala glúha
Od neumstva in napúha.

Rastla, bila je staréjša,
Z dobre piče debeléjša.

A prišél Martinj je dán,
Dán Martinj, gosém strašán.

Gospodínja nož prijéla,
Mladej góski glávo snéla.

Poruvála párje bélo,
Njo je vrgla v maslo vrélo.

Ko na ognji je ležála,
Žalostno je zacvrčála:

„Góska góski je ednaka;
Vsake nož in ogenj čaka!“

Jos. Ciparle.

*) Vstrômiti znači: strmo ali po konci obrniti, in die Höhe richten.